

Arrest

nr. 148 257 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, hij beroept zich in dit kader op de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met een Belgische vrouw.

Op 18 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden gezamenlijk, onder de vorm

van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 11 december 2014 en zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/05/2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 26.03.2014, de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de Belgische referentiepersoon dateert van 21.05.2014. De eerste keer dat betrokkene zelf spontaan het adres van de Belgisch op gaf als zijn adres, was in januari 2014 nav een politiecontrole. Op basis van deze elementen in het dossier kan dus alvast niet worden vastgesteld dat betrokkenen reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf. Verder werd ook een brief voorgelegd van de Belgische referentiepersoon dd. 20.01.2013 waarin zij de huurmaatschappij vraagt of betrokkene bij haarzelf en haar ouders mag komen inwonen. Deze brief op zich is onvoldoende bewijs, er kan immers niet geverifieerd worden of hij daadwerkelijk op die datum werd opgesteld en verstuurd en of de brief een weergave vormt van de werkelijkheid. De brief dient als een verklaring op eer te worden beschouwd die objectief niet verifieerbaar is zonder bijkomende bewijsstukken. Vandaar dat niet kan worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaand aan de aanvraag, reeds sinds één jaar samenwonend was met de Belgische referentiepersoon.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Belgische en intensieve contacten met haar te onderhouden, alsook haar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd:

- ongedateerde foto's: aangezien de foto's niet digitaal van een datum voorzien zijn, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn, bijgevolg is het onmogelijk na te gaan hoelang betrokkene elkaar al kennen.

- afdrukken van treinticketten op naam van A(...) W(...). Het is niet duidelijk wat de relevantie van ticketten is, gezien de link niet kan gelegd worden naar betrokkene.

- Er wordt een' 1 st date, txt' conversatie dd 9/01/2011 en daaropvolgende chatconversaties. Deze conversatie betreft H(...) L(...) L(...) en S(...) V(...) H(...). De link met betrokkene kan niet worden gelegd.

Kortom, op basis van deze bewijsstukken kan niet worden vastgesteld dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw V(...) H(...).

Van een gemeenschappelijk kind is nergens sprake.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van *“de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht”*. In het betoog ter ondersteuning van dit eerste middel maakt de verzoeker gewag van een schending van

artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van een schending van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel brengt de verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur naar voor. In het derde en laatste middel beroept de verzoeker zich nog op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker verschaft hierbij de volgende toelichtingen:

“Verwerende partij stelt het volgende in haar beslissing :

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Gezien de verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner van tenminste 2 jaar.

Gelet op het feit dat verzoeker verschillende stukken bijbrengt die aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw V(...) H(...) waaronder :

- De brief waarin de Belgische vriendin de huurmaatschappij vraagt of verzoeker bij haarzelf en haar ouders mag komen inwonen
- Foto's
- Treintickets op naam van verzoeker e.a..

Dat al deze stukken aantonen dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn Belgische vriendin.

Verwerende partij houdt ten onrechte geen enkele rekening met deze stukken.

Verzoeker heeft een relatie met zijn Belgische vriendin reeds sinds 4 september 2011.

Op het moment van de verklaring van wettelijke samenwoning (26/03/2014) had verzoeker al 3,5 jaar een relatie met zijn vriendin.

Verwerende partij motiveert onvoldoende waarom zij de stukken bijgebracht door verzoeker niet aanvaardt.

Dat met de stukken ten onrechte geen rekening werd gehouden door verwerende partij.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

[...]

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat verzoekster niet zou hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Nederlandse vriendin.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

[...]

Er werd door verzoeker stukken aangeboden aan de gemeente die deze niet nodig achtte om over te maken aan verwerende partij.

Indien er twijfel bestaat, dient verwerende partij betrokkenen uit te nodigen om de nodige opheldering of bijkomende stukken te laten verschaffen.

Verwerende partij heeft verzoeker niet gevraagd om bijkomende stukken bij te brengen.

Dat het dan ook niet redelijk is de aanvraag van verzoeker te weigeren zonder een bijkomend onderzoek te doen.

Dat het redelijkheidsbeginsel dan ook werd geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Wegens de onderlinge samenhang tussen de drie aangevoerde middelen, worden zij samen onderzocht.

Waar de verzoeker zich beroept op een schending van de motiveringsplicht, hierbij verwijzend naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), merkt de Raad op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). In tegenstelling tot wat de verzoeker echter voorhoudt, handelt artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet over de materiële, doch over de formele motiveringsplicht.

Uit het betoog van de verzoeker blijkt echter dat hij in wezen aanvoert dat de bestreden weigeringsbeslissing is gesteund op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. Een dergelijke inhoudelijke kritiek op de in de bestreden akte uitgedrukte motieven behelst niet de formele motiveringsplicht of de wet van 29 juli 1991, maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

In de mate dat de verzoeker met zijn louter theoretische uiteenzettingen ter zake al op ontvankelijke wijze de schending heeft aangevoerd van de "*wet van 29 juli 1991*" of van artikel 3 van deze wet, dient te worden vastgesteld dat hij een dergelijke schending niet concreet aannemelijk maakt.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt bijgevolg verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker voert aan dat hij verschillende stukken heeft bijgebracht die volgens hem aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn Belgische partner, waaronder een brief waarin zijn Belgische vriendin de huurmaatschappij vraagt of hij bij haar en haar ouders mag komen inwonen, foto's, treintickets op zijn naam 'e.a.'. De verzoeker stelt dat hij reeds sinds 4 september 2011 een relatie heeft met zijn Belgische vriendin, zodat hij met haar op het moment van de wettelijke samenwoning d.d. 26 maart 2014 reeds drie en een half jaar een relatie had. De verzoeker meent dat ten rechte geen rekening werd gehouden met "*de stukken*" en dat onvoldoende wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet worden aanvaard.

De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden akte uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom de door de verzoeker opgesomde documenten niet werden aanvaard ten bewijze van een duurzame en stabiele relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische partner. Met betrekking tot de voorgelegde foto's stelt de gemachtigde vast dat het om ongedateerde foto's gaat en is hij van oordeel dat het aan de hand van deze foto's onmogelijk is om na te gaan hoelang de verzoeker en zijn Belgische partner elkaar al kennen nu de foto's niet digitaal van een datum voorzien zijn, zodat niet kan worden nagegaan wanneer ze genomen zijn. Betreffende de treintickets wordt gesteld dat deze op naam van A(...) W(...) staan, dat niet duidelijk is wat de relevantie van deze tickets is aangezien de link

met de verzoeker niet kan gelegd worden. Wat de brief aan de huurmaatschappij betreft, stelt de gemachtigde vast deze op zich onvoldoende is als bewijs omdat niet geverifieerd kan worden of hij daadwerkelijk op die datum werd opgesteld en verstuurd en of de brief een weergave vormt van de werkelijkheid. De brief dient als een verklaring op eer te worden beschouwd die objectief niet verifieerbaar is zonder bijkomende bewijsstukken.

De verzoeker gaat nergens in op de bovenstaande redengeving, hij maakt niet concreet duidelijk op welke manier de geboden motieven in dit verband onvoldoende, onjuist, niet juridisch aanvaardbaar, onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn. De enkele en niet gepreciseerde overtuiging van de verzoeker dat de genoemde stukken wel volstaan om de duurzame en stabiele relatie te bewijzen en de loutere stelling dat de motieven onvoldoende, onjuist, onwettig of onaanvaardbaar zijn, volstaan niet om een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aan te tonen. Er moet nogmaals worden benadrukt dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet kan inlaten met de opportuniteit van de bestreden beslissing, noch kan hij zijn beoordeling van de bij de aanvraag gevoegde stukken in de plaats stellen van de beoordeling van het ter zake bevoegde bestuur.

De verzoeker kan bovendien niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met "de stukken". Los van het gegeven dat de verzoeker niet duidelijk maakt of hij met deze vage kritiek enkel doelt op de in het verzoekschrift opgesomde brief, foto's en treintickets dan wel dat hij meer algemeen doelt op alle bij de aanvraag voorgelegde stukken, dient te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden akte genoegzaam blijkt dat de gemachtigde de bij de aanvraag voorgelegde stukken in rekening heeft genomen, doch dat hij op gemotiveerde wijze tot het besluit is gekomen dat deze stukken geen duurzame en stabiele relatie aantonen. De verzoeker stelt weliswaar dat hij "stukken" heeft aangeboden aan de gemeente en dat deze het niet nodig achtte om ze over te maken aan de gemachtigde, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering waarvan hij geen enkel begin van bewijs naar voor brengt, laat staan dat hij concreet duidelijk maakt welke stukken hij precies aan de gemeente zou hebben overgemaakt en die door de gemeente vervolgens niet zouden zijn doorgestuurd naar de beslissingsnemende overheid.

In de mate de verzoeker tot slot een schending van het redelijkheidsbeginsel afleidt uit het feit dat zijn aanvraag geweigerd wordt zonder dat de gemachtigde hem vraagt om bijkomende stukken bij te brengen, wijst de Raad er op dat het redelijkheidsbeginsel slechts is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Ter beoordeling daarvan, mag evenwel enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving zodat de verzoeker met de loutere kritiek dat geen bijkomend bewijsstukken werden opgevraagd, geen schending van het redelijkheidsbeginsel aantoon.

Verzoekers kritiek komt eerder neer op een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat de bewijslast met betrekking tot verblijfsaanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg duidelijk bij de aanvrager zelf ligt. Het is aan de aanvrager om het bestuur in kennis te stellen van alle elementen die hij nuttig acht ter beoordeling van zijn aanvraag en het is niet aan het bestuur om op eigen initiatief en voor de aanvrager de nodige (bewijs)elementen te gaan vergaren. Het kwam dus aan de verzoeker zelf toe om de nodige bewijskrachtige gegevens met betrekking tot de bij wet vereiste duurzame en stabiele relatie bij te brengen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden akte zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE